

Ministerstwo Klimatu i Środowiska

Sekretarz Stanu
Urszula Sara Zielińska

DCE-WKiC.050.16.2025.MK
3854098.15486113.12469054
Warszawa, 07-07-2025

Pan Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

Odpowiadając na Interpelację K10INT10301 Pana Posła Jarosława Sachajki i Posłanki Anny Gembickiej z dnia 13 czerwca 2025 r., w sprawie trudnej sytuacji sektora ciepłowniczego w Polsce w kontekście systemu handlu emisjami (ETS) – uprzejmie informuję, co następuje.

Jakie działania podejmuje rząd w celu wsparcia sektora ciepłowniczego w pokryciu kosztów zakupu uprawnień ETS?

Jakie konkretne mechanizmy finansowe lub regulacyjne zostały wprowadzone lub są planowane, aby złagodzić obciążenia związane z ETS? Czy rząd rozważa dalsze zwiększenie puli bezpłatnych uprawnień lub inne formy wsparcia, takie jak rekompensaty dla przedsiębiorstw ciepłowniczych?

W ramach ostatniej rewizji systemu EU ETS z inicjatywy Polski wprowadzony został mechanizm przydziału dodatkowych 30% bezpłatnych uprawnień do emisji dla sektora ciepłowniczego. Zgodnie z wprowadzonymi przepisami o dodatkowy 30% przydział uprawnień do emisji mogą ubiegać się instalacje ciepłownicze, które przedłożyły Plany Neutralności Klimatycznej (PNK) oraz przeprowadzą inwestycje, które doprowadzą do osiągnięcia znaczącej redukcji emisji przed rokiem 2030.

W ciągu ostatnich kilkunastu miesięcy na forum EU toczyły się prace nad aktami wykonawczymi i delegowanymi do zmienionej dyrektywy EU ETS. W ramach tych prac Polska dążyła do wypracowania najkorzystniejszych dla uczestników systemu rozwiązań, w tym także dla sektora ciepłowniczego. Działania polskiego Rządu doprowadziły m.in. do odejścia przez KE od niekorzystnych dla ciepłownictwa propozycji zmniejszenia dedykowanego im dodatkowego 30% przydziału, czy wydania uprawnień dopiero po zakończeniu realizacji inwestycji, co w efekcie oznaczałoby, że podmioty te nie mogłyby skorzystać z przedmiotowego odstępstwa.

Ideą wprowadzenia przedmiotowego mechanizmu było odciążenie finansowe przedsiębiorstw ciepłowniczych poprzez uwolnienie środków i tym samym umożliwienie im przeprowadzenia inwestycji, mających na celu transformację sektora do źródeł nisko i bezemisyjnych. Kontynuacja wprowadzonego odstępstwa będzie zapewne przedmiotem dyskusji w ramach planowanej na przyszły rok kolejnej rewizji dyrektywy EU ETS.

Odnosząc się do kwestii zwiększenia puli bezpłatnych uprawnień do emisji dla ciepłownictwa, uprzejmie informuję, iż Rząd Polski nie ma możliwości zwiększenia dostępnej puli uprawnień do emisji. Kwestie rozdziału puli bezpłatnych uprawnień do emisji, w tym dodatkowego przydziału dla ciepłownictwa reguluje dyrektywa EU ETS. Państwa członkowskie nie mają inicjatywy ustawodawczej w zakresie prawa UE, taką inicjatywą dysponuje jedynie Komisja Europejska.

Odnosząc się do kwestii rekompensat dla producentów ciepła: Mechanizm został wprowadzony we wrześniu 2022 r. i przedłużony przez Rząd RP do dn. 30 czerwca 2025 r. w odpowiedzi na szokowy wzrost cen węgla i gazu po rosyjskiej inwazji na Ukrainę i pozwolił na złagodzenie skutków kryzysu. Przez trzy lata funkcjonowania mechanizmu osłonowego dla producentów i odbiorców ciepła, budżet państwa przeznaczył na ten cel 9,4 mld zł. Dziś sytuacja na rynku paliw się ustabilizowała, ceny paliw i nośników ciepła spadły do poziomu bliższego poziomom cen sprzed agresji Rosji na Ukrainę w lutym 2022 r., a utrzymywanie kosztownego systemu dopłat dla producentów ciepła bez względu na kryterium dochodowe odbiorców, nie znajduje dalszego uzasadnienia ekonomicznego i społecznego. Obecnie ceny podstawowych nośników energii – węgla i gazu – są znacznie niższe niż w szczycie kryzysu i wynoszą odpowiednio około 500 zł za tonę węgla i 200 zł za 1 MWh gazu. Zdecydowana większość przedsiębiorstw ciepłowniczych dostosowała swoje taryfy do tych warunków. Oznacza to, że ceny dla ich odbiorców pozostaną stabilne, a w niektórych przypadkach mogą ulec obniżeniu. Przedsiębiorstwa, które jeszcze nie dostosowały swoich taryf do niższych cen paliw na rynku hurtowym, powinny jak najszybciej dostosować taryfy do aktualnych cen nośników energii. Taryfy są zatwierdzane przez Urząd Regulacji Energetyki. URE prowadzi obecnie kontrole firm stosujących najwyższe stawki za ciepło. Ministerstwo Klimatu i Środowiska stale monitoruje ceny i skutki zmian dla gospodarstw domowych, w szczególności tych o niższych dochodach. Rząd RP pracuje też nad systemem bezpośredniego wsparcia dla gospodarstw domowych zagrożonych ewentualnymi podwyżkami cen ciepła. Takie rozwiązanie systemowe będzie bardziej sprawiedliwe i efektywne w średnim okresie. Z kolei długofalowo, najskuteczniejszym sposobem na obniżenie rachunków za ciepło jest transformacja systemów ciepłowniczego. Kluczowe działania to:

- stopniowe odejście od paliw kopalnych (węgiel, gaz),
- rozwój nowoczesnych i bezemisyjnych źródeł ciepła,
- rozwój procesu elektryfikacji ciepłownictwa wraz z budową magazynów ciepła,
- modernizacja sieci ciepłowniczych,
- poprawa efektywności energetycznej systemów ciepłowniczych poprzez m.in. termomodernizację budynków,
- cyfryzacja systemów ciepłowniczych.

To właśnie te inwestycje będą gwarancją stabilnych, przewidywalnych i niższych rachunków w przyszłości – dla obywateli i instytucji publicznych korzystających z ciepła systemowego.

Czy Ministerstwo Klimatu i Środowiska rozważa wprowadzenie mechanizmu ważenia kar za nieumorzenie uprawnień ETS, aby uwzględnić okoliczności, takie jak brak płynności finansowej przedsiębiorstw?

Czy podejmowane są działania w celu złagodzenia skutków kar dla firm, które z przyczyn niezależnych nie są w stanie umorzyć uprawnień w terminie? Jeśli tak, jakie rozwiązania są analizowane?

Obowiązek rozliczenia wielkości emisji (umorzenia) wynikający z systemu EU ETS i wymierzania kar pieniężnych za niewykonanie tego obowiązku wynika z prawa unijnego.

Przepis art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. z 2024 r., poz. 1505, z późn. zm.) (dalej: „ustawa ETS”) stanowi transpozycję art. 16 ust. 1 i ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, zgodnie z którymi: „Państwa Członkowskie ustanawiają reguły dotyczące kar mających zastosowanie do naruszeń przepisów krajowych, przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że takie kary są wykonywane (...)”.

Ponadto „Państwa członkowskie zapewniają, by każdy operator (...), który nie przekazuje wystarczających przydziałów do dnia 30 września każdego roku w celu objęcia jego emisji w trakcie roku poprzedniego, był odpowiedzialny za opłacenie kary za przekroczenie emisji. Kary za przekroczenie emisji wynoszą 100 EUR za każdą wyemitowaną tonę równoważnika dwutlenku węgla, w odniesieniu do której operator nie przekazał przydziału (...)”.

Zarówno sama konieczność ukarania uczestnika systemu EU ETS za brak rozliczenia wielkości emisji w terminie, jak i termin wykonania tego obowiązku oraz wysokość kary za jego niewykonanie, wynikają bezpośrednio z art. 16 ust. 1 i ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE. Państwo członkowskie nie ma zatem możliwości swobodnego decydowania w tym zakresie w oparciu o przepisy materialne zawarte w dyrektywie czy w ustawie implementującej tę dyrektywę.

Propozycja zmiany zasad wymierzania kar pieniężnych związanych z nierozliczeniem wielkości emisji polegająca na złagodzeniu jej wymiaru w następstwie wykonania obowiązku rozliczenia emisji musiałaby zostać poprzedzona zmianą dyrektywy, która powinna dopuścić możliwość stosowania tego rodzaju rozwiązań, lub pozostawiać państwu członkowskiemu dyspozycję do wprowadzania tego rodzaju środków łagodzących.

Niemniej jednak, wychodząc naprzeciw problemom przedsiębiorstw, Ministerstwo Klimatu i Środowiska wprowadziło do procedowanego obecnie projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz niektórych innych ustaw (UC39) inne, możliwe do wprowadzenia zmiany w zakresie innych przepisów określonych w rozdziale 14 ustawy ETS, dotyczących wymierzania administracyjnych kar pieniężnych. Dotychczasowe stawki kar zawarte w rozdziale 14 ustawy ETS przewidują, za niedopełnienie obowiązków uczestnika systemu EU ETS, określone kwoty kar, co uniemożliwia organom Inspekcji brania pod uwagę indywidualnych okoliczności, które mogły stanowić podstawy niedopełnienia obowiązków ustawowych, a mogły mieć znaczenie przy wymierzaniu kary pieniężnej. Dotychczasowe przepisy ustawy EU ETS przewidujące kary administracyjne w określonej sztywno wysokości zobowiązują organy Inspekcji do nakładania kar w sposób obligatoryjny w określonej wysokości, niezależnie od okoliczności niedopełnienia obowiązków ustawowych, czy indywidualnej sytuacji podmiotu naruszającego te obowiązki. Organy Inspekcji nie stosują wobec tego art. 189d ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572).

W celu umożliwienia organom Inspekcji brania pod uwagę przy wymierzaniu administracyjnych kar pieniężnych przesłanek wymiaru kary, określonych w art. 189d kpa, wspomniany wyżej projekt ustawy zakłada zastąpienie administracyjnych kar pieniężnych w ściśle określonej wysokości - karami „widełkowymi” (uznaniowymi). Powyższe działania mają na celu uelastycznienie systemu wymierzania administracyjnych kar pieniężnych, a w konsekwencji wyjście naprzeciw postulatam przedsiębiorców.

Jakie kroki podejmuje rząd w celu zmiany regulacji taryfowych, aby umożliwić przedsiębiorstwom ciepłowniczym pokrycie kosztów produkcji energii, w tym kosztów ETS?

Czy planowane są zmiany w zasadach ustalania taryf przez Urząd Regulacji Energetyki, aby lepiej odzwierciedlały rzeczywiste koszty produkcji? Jakie działania podejmowane są w celu zrównoważenia interesów producentów i odbiorców ciepła?

Ustawa – Prawo energetyczne upoważnia Prezesa URE do zatwierdzania i kontrolowania stosowania taryf paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła pod względem zgodności z zasadami określonymi w art. 44, 45 i 46, w tym analizowania i weryfikowania kosztów przyjmowanych przez przedsiębiorstwa energetyczne jako uzasadnione do kalkulacji cen i stawek opłat w taryfach – art. 23 ust. 2.

Do kosztów uzasadnionych zgodnie z definicją (art. 3 pkt 21) należą koszty niezbędne do wykonania zobowiązań powstałych w związku z prowadzoną przez przedsiębiorstwo energetyczne działalnością oraz przyjmowane przez przedsiębiorstwo energetyczne do kalkulacji cen i stawek opłat ustalanych w taryfie w sposób ekonomicznie uzasadniony, z zachowaniem należytej staranności zmierzającej do ochrony interesów odbiorców. Koszty uzasadnione nie są kosztami uzyskania przychodów w rozumieniu przepisów podatkowych; a więc ponoszony koszt dotyczący uprawnień do emisji powinien być uwzględniony przez Prezesa URE, jako koszt uzasadniony. Sposób obliczenia planowanego przychodu wraz z uwzględnieniem kosztów emisji jest przedmiotem przepisu § 11 ust. 1. pkt 5 rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 7 kwietnia 2020 r. w sprawie szczegółowego sposobu kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz. U z 2020 r. poz. 718 z późn. zm.), który stanowi, iż ceny i stawki opłat dla pierwszego roku stosowania taryfy ustala się na podstawie planowanych na ten rok, m. in. pkt 5) uzasadnionych rocznych kosztów zakupu uprawnień do emisji dwutlenku węgla ustalanych na podstawie średniej ceny uprawnień do emisji dwutlenku węgla w kontraktach terminowych z dostawą w grudniu roku, w którym przypada zakończenie pierwszego roku obowiązywania taryfy dla ciepła. Średnią cenę uprawnień do emisji dwutlenku węgla stanowi średnia cena notowań z ostatnich 30 sesji notowań opublikowanych na jednej z giełd towarowych, przy czym poszczególne ceny notowań przelicza się na złote według średniego kursu waluty, w której były prowadzone notowania, ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski Określenia średniej ceny notowań z ostatnich 30 sesji notowań dokonuje się przed dniem złożenia lub ostatniej aktualizacji wniosku stanowiącego podstawę wydania decyzji zatwierdzającej taryfę.

Na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, do zadań Prezesa URE należy oprócz regulowania działalności przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z ustawą i polityką energetyczną państwa, także zmierzanie do równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii.

Aktualnie podejmowane przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska działania koncentrują się przede wszystkim na wykreowaniu narzędzi, które w średniej i dłuższej perspektywie ustanowią efektywną ochronę odbiorców energii. Będzie to realizowane zarówno poprzez przyspieszenie transformacji energetycznej, uwzględniającej w szczególności wspieranie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, a także poprzez

transparentny, celowy i zabezpieczony właściwymi źródłami finansowania mechanizm ograniczania zjawiska ubóstwa energetycznego.

W celu określenia barier związanych z procesem transformacji sektora wypracowania niezbędnych zmian ułatwiających jego transformację powołano Zespół do spraw transformacji ciepłownictwa oraz określenia modelu funkcjonowania rynku ciepła (Dz. U. MKiŚ z 2024 r. poz. 67). W pracy zespołu zaangażowane są organizacje branżowe, przedsiębiorstwa ciepłownicze, Urząd Regulacji Energetyki instytuty badawcze, jednostki naukowe czy instytucje finansujące proces transformacji sektora.

Czy analizowano możliwość tymczasowego wyłączenia sektora ciepłowniczego z systemu ETS, podobnie jak ma to miejsce w przypadku instalacji o mocy poniżej 20MW?

Czy rząd rozważał takie rozwiązanie jako tymczasową ulgę dla sektora? Jeśli tak, jakie były wyniki tych analiz? Jeśli nie, czy takie analizy są planowane?

Po pierwsze instalacje poniżej 20MW nie są tymczasowo wyłączone z systemu EU ETS. Takie instalacje nie przekraczają progu wejścia do systemu i tym samym nie spełniają warunków uczestnictwa w nim. Nie jest to tożsame z czasowym wyłączeniem instalacji z systemu.

Po drugie, nie ma możliwości samodzielnego wyłączenia danego sektora z systemu. EU ETS jest częścią europejskiego systemu prawnego. Zasady funkcjonowania systemu określają przepisy dyrektywy 2003/87/WE oraz powiązanych aktów wykonawczych i delegowanych. Wszelkie obciążenia wynikające z uczestnictwa instalacji w systemie EU ETS wynikają wprost z przepisów europejskich, do których stosowania i implementacji Polska, jako państwo członkowskie UE, jest zobowiązana.

Ponadto w ramach prac nad ww. projektem ustawy UC39, wprowadzono przepisy pozwalające na zastosowanie odstępstwa dla tzw. mikroinstalacji oraz instalacji rezerwowej lub zapasowej polegającego na zniesieniu obowiązku rozliczenia emisji w danym okresie rozliczeniowym. Aby można było zastosować odstępstwo prowadzący instalację musi zgłosić we wniosku o przydział uprawnień, składanym co pięć lat, iż instalacja wyemitowała mniej niż 2500 tCO₂e, przez 3 lata poprzedzające złożenie wniosku zgodnie z raportem na temat wielkości emisji. Takie same zasady stosowania odstępstwa w zakresie zwolnienia z obowiązku rozliczania emisji można zastosować do jednostki rezerwowej lub zapasowej, które pracowały mniej niż 300 godzin rocznie w każdym z trzech lat poprzedzających złożenie wniosku o przydział.

Czy rząd planuje wsparcie dla przedsiębiorstw ciepłowniczych w postaci dotacji lub preferencyjnych kredytów na inwestycje w technologie niskoemisyjne, aby ułatwić transformację energetyczną?

Jakie konkretne programy finansowe są dostępne lub planowane dla sektora ciepłowniczego? Czy istnieją dedykowane fundusze na modernizację infrastruktury, rozwój OZE lub poprawę efektywności energetycznej?

Przedsiębiorstwa ciepłownicze stojące przed wyzwaniem transformacji energetycznej są jednym z kluczowych beneficjentów wsparcia funduszy europejskich. Zarówno w poprzedniej perspektywie finansowej 2014-2020, jak i obecnej 2021-2027 przedsiębiorstwom ciepłowniczym zostały przypisane alokacje na realizację przedsięwzięć polegających na wymianie źródeł ciepła z paliw kopalnych na źródła nisko- i zeroemisyjne

(w tym w szczególności OZE) oraz rozwój i modernizację, w tym digitalizację sieci ciepłowniczej. Celem tych działań jest m.in. obniżenie emisji gazów cieplarnianych oraz poprawa efektywności energetycznej.

Wsparcie finansowe może występować zarówno w formie dotacji (systemy ciepłownicze nie posiadające statusu efektywnego systemu ciepłowniczego), jak i w formie instrumentu finansowego łączącego dotację z pożyczką (dla efektywnych systemów ciepłowniczych).

W bieżącej perspektywie do wykorzystania zaprogramowano środki w wysokości ok. **20 mld zł** z przeznaczeniem na transformację sektora ciepłowniczego z następujących programów:

Fundusze Europejskie na Infrastrukturę, Klimat, Środowisko 2021–2027 (FEnIKS)

Budżet programu: ok. **4,18 mld PLN**

Program FEnIKS stanowi kontynuację dwóch wcześniejszych programów: Infrastruktura i Środowisko 2007-2013 oraz 2014-2020 i - podobnie jak w poprzednich perspektywach finansowych UE - pozostanie największym pod względem alokacji finansowej instrumentem polityki spójności w Polsce, jak i najprawdopodobniej w całej Unii Europejskiej. Celem działania jest budowa i modernizacja systemów ciepłowniczych, w tym zarówno budowa i przebudowa źródeł wysokosprawnej kogeneracji w ramach tych systemów, jak i projekty w zakresie budowy lub przebudowy sieci ciepłowniczej i/lub chłodniczej. Wspierane będą inwestycje zarówno w ramach efektywnych energetycznie systemów ciepłowniczych i chłodniczych, jak i w obrębie systemów będących w fazie transformacji do efektywnego energetycznie systemu ciepłowniczego lub chłodniczego.

Nabory: Źródła kogeneracji – nabór planowany 1.09.2025 – 30.11.2025

Nabory: Sieci ciepłownicze – nabór planowany na przełomie 2025-2026

Krajowy Plan Odbudowy (KPO)

Budżet programu: **1,35 mld PLN**.

Celem jest zoptymalizowanie gospodarki ciepłno-energetycznej z wykorzystaniem dostępnych nowoczesnych technologii, poprzez dofinansowanie nisko- i zeroemisyjnych źródeł, wytwarzających ciepło w szczególności na potrzeby komunalno-bytowe.

Nabory: nabór planowany III kw. 2025 r.

Geotermia głęboka

Budżet programu: **594 mln PLN**

Celem programu jest zwiększenie wykorzystania zasobów geotermalnych w Polsce.

Okres wdrażania: 2019-2027

Rozwój kogeneracji w oparciu o biogaz komunalny (Fundusz Modernizacyjny)

Budżet programu: **1,5 mld PLN**

Celem programu jest wsparcie inwestycji dotyczących budowy nowych, rozbudowy lub modernizacji istniejących instalacji fermentacji selektywnie zebranych bioodpadów

komunalnych i wykorzystania uzyskanego biogazu do wytwarzania energii w warunkach wysokosprawnej kogeneracji

Okres wdrażania: 2022 - 2030

Kogeneracja dla Energetyki i Przemysłu (Fundusz Modernizacyjny)

Budżet programu: **3,5 mld PLN**

Celem programu jest promowanie wykorzystywania wysokosprawnej kogeneracji dla przemysłu.

-Część 1) Inwestycje dotyczące budowy lub/i przebudowy jednostek wytwórczych o łącznej mocy zainstalowanej nie mniejszej niż 10 MW, pracujących w warunkach wysokiej kogeneracji

-Część 2) Inwestycje dotyczące budowy lub/i przebudowy jednostek wytwórczych o łącznej mocy zainstalowanej nie mniejszej niż 0,5 MW, pracujących w warunkach wysokiej kogeneracji

Okres wdrażania: 2022 - 2030

Kogeneracja dla Ciepłownictwa (Fundusz Modernizacyjny)

Budżet programu: **3 mld PLN**

Celem programu jest promowanie wykorzystywania wysokosprawnej kogeneracji w sektorze ciepłowniczym.

Część 1) Budowa lub/i przebudowa jednostek wytwórczych o łącznej mocy zainstalowanej nie mniejszej niż 10 MW

Część 2) Budowa lub/i przebudowa jednostek wytwórczych o łącznej mocy zainstalowanej nie mniejszej niż 1 MW

Budżet programu: **100 mln PLN**

Okres wdrażania: 2023- 2030

Kogeneracja powiatowa (Fundusz Modernizacyjny)

Budżet programu: **1 mld PLN**

Celem programu jest promowanie wykorzystywania wysokosprawnej kogeneracji w sektorze ciepłowniczym. Programem będą objęte: Inwestycje dotyczące budowy lub/i przebudowy jednostek wytwórczych o łącznej mocy zainstalowanej nie mniejszej niż 1 MW, pracujących w warunkach wysokosprawnej kogeneracji (z wyłączeniem energii wytworzonej w jednostce kogeneracji opalanej węglem) wraz z podłączeniem ich do sieci.

Okres wdrażania: 2022- 2030

OZE - Źródło ciepła dla ciepłownictwa.

Budżet programu: **2 mld PLN**

Celem programu jest wspieranie inwestycji dotyczących wytwarzania energii cieplnej z odnawialnych źródeł.

Okres wdrażania: 2023- 2030

Regionalne Programy Operacyjne - Wysokosprawna kogeneracja

Budżet programu: ok. **520 mln PLN**

Alternatywne źródło finansowania będące w dyspozycji Urzędów Marszałkowskich poszczególnych województw. Wsparcie w zakresie ciepłownictwa zasadniczo dedykowane będzie dla poszczególnych województw w ramach Regionalnych Programów Operacyjnych 2021-2027, które są zarządzane przez regionalne Instytucje Zarządzające (Urzędy Marszałkowskie poszczególnych województw).

Okres wdrażania: 2021 - 2027 (projekty będą mogły być realizowane do końca 2029 r.)

Digitalizacja sieci ciepłowniczych (Fundusz Modernizacyjny)

Budżet programu: **500 mln zł.**

Program zakłada budowę i przebudowę systemu telemetrii i telemechaniki polegającej na wdrożeniu nowoczesnych narzędzi i rozwiązań IT służących do zdalnego nadzoru, sterowania i regulacji pracy systemu ciepłowniczego, monitorowania parametrów jakościowych przesyłu ciepła/chłodu czy przekazywania informacji o zakłóceniach w pracy sieci i węzłów, a także lokalizacji awarii i przeznaczonych do odczytu na odległość wskazań urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych.

Okres wdrażania: 2022-2030

Dodatkowo w 2026r. planowane jest uruchomienie przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej programu dedykowanego **magazynom ciepła**. NFOŚiGW planuje przeznaczyć na jego realizację około **2 mld PLN** z Funduszu Modernizacyjnego.

Z wyrazami szacunku

Urszula Zielińska
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
/ - podpisany cyfrowo/